మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

బైక్ ఆ సాయంత్రం వెంకటాపురం మీదుగా కడియం వైపు సాగుతోంది. గోదావరి పిల్లగాలి మొహానికి తగులుతుంటే సుబ్బూ బైక్‌ని మెల్లిగా నడుపుతున్నాడు. విశాలమైన గోదావరి చిన్న సముద్రంలా తోడొస్తుంది - కొన్ని చోట్ల దగ్గరవుతూ మరికొన్ని చోట్ల దూరమవుతూ. తీరమంతా పెనవేసుకుని గుంపులు గుంపులుగా వున్న కొబ్బరి చెట్లు గాలికి సుతారంగా కదులుతున్నాయి. పైన నీలాకాశం, ఆకుపచ్చని పరిసరాలు కలిసి నది కలనేతగా మెరుస్తోంది.

బైక్ వెనుక కూర్చున్న మహా ఆ సౌందర్యాన్నంతా వింతగా సంతోషంగా చూస్తోంది. మహదానంద పడిపోతోంది.

"సుబ్బూ, సుబ్బూ, ఇక్కడ ఆపవూ గోదావరి మన దగ్గరగా వచ్చేసింది. భలేగుంది" అంది ఎగురుతున్న చున్నీని పట్టుకుంటూ.

ఎగురుతున్న క్రాఫ్ సరిచేసుకుంటూ సుబ్బూ నవ్వాడు.

"గోదారి మన దగ్గరకి రాలేదు - మనమే గోదారి దగ్గరగా వచ్చాం"

"ఏదో ఒకటి. ఇక్కడ ఆపు"

"ఆగితే మనం వెళ్ళే చోటుకి చీకటి పడుతుంది. మళ్ళీ తీసుకొస్తాగాని యిప్పుడు అలా చూడు చాలు"

"మహా బుంగమూతి పెట్టి నువ్వెప్పుడు అంతే" అంది కోపంగా.

సుబ్బూ నవ్వాడు.

మహా అప్పుడప్పుడూ ఎగుడు దిగుళ్ళలో అతనికి తగులుతుంది. ఆ స్పర్శ గమ్మత్తుగా వుంది. నరాల్లో ఏదో ఉద్విగ్నత.

కానీ వెంటనే గుర్తొస్తుంది. ఆ అమ్మాయి ఎవర్నో ప్రేమించిందన్న సంగతి.

వెంటనే పోటుకి గురయిన సముద్రంలా అతని మనసు చప్పబడి పోతుంది.

కాలేజీలో అతను అల్లరి పిల్లోడే అమ్మాయిల్ని ఆట పట్టించినవాడే కానీ ఎప్పుడూ ఎవర్నీ తాకలేదు. అసలే అమ్మాయిని చూసినా ఆ భావం కలిగేది కాదు.

అమ్మాయిలు వినయంగా, రిజర్వ్‌డ్‌గా వుంటే అబ్బాయిలకి ఆకర్షణ కలుగుతుందన్న విషయం చాలామంది అమ్మాయిలకి తెలియదు. విపరీతమైన అలంకరణ, తెగించినట్లు జవాబులు చెప్పడం, సెల్ ఫోనుల్లోనే జీవితాలు గడపడం - అల్లరి పెట్టడానికే పనికొస్తాయి గాని ప్రేమకి కాదు.

కానీ ఈ లోపున చాలా తమాషాలూ, అదే టైములో అనర్థాలూ జరిగిపోతుంటాయి. అందుకే సుబ్బూ వాటి జోలికి పోలేదు.

ఇప్పుడేంటో మహా సాన్నిత్యం అతని మనసు కొత్తరాగాలు పలికిస్తోంది.

మహా మాత్రం ఇదేం పట్టించుకోకుండా పరిసరాల్ని చూస్తోంది.

ఇంతలోనే ఒక మహాద్భుత నందనవనం ఆమె కళ్ళకి సాక్షాత్కరించింది.

ఒక్కసారిగా లెక్కలేనన్ని రకరకాల చెట్లు, పూలు కనుచూపుమేరంతా పరచుకుని కనిపించాయి.

"సుబ్బూ... ఏంటిదంతా?" అంటూ కెవ్వున అరచింది.

సుబ్బూ ఒక చోట బైక్ ఆపి "దిగు, చెబుతా!" అన్నాడు.

మహా దూకినట్లు బైక్ దిగింది.

"పద. ఇదే కడియం. ఇవన్నీ నర్సరీలు" అన్నాడు సుబ్బూ బైక్‌కి తాళం వేసి ముందుకి నడుస్తూ.

"అబ్బా, ఏమిటి ఇవి నర్సరీలా నందనవనాలా? ఏ కాశ్మీరుకో వచ్చినట్లుంది" అంది ఎగిరి గంతేస్తూ.

"ఇక్కడ నుండి దేశవిదేశాలకి కూడా మొక్కలు ఎగుమతి అవుతాయి"

మహా సంబరపడిపోతూ నర్సరీలో ప్రవేశించింది.

రకరకాల పేరు తెలియని పూలచెట్లు, ఇండోర్ ప్లాంట్స్ పళ్ళ చెట్లు చూసి పరుగులు పెడుతోంది మహా.

ఆమెనలా వెళ్ళనిచ్చి "మాకు కొన్ని టెర్రస్ మీద పెరిగే మొక్కలు కావాలి" అనడిగాడు నర్సరీ చూస్తున్న వ్యక్తిని.

అతను కొన్ని ఎంపిక చేసి చూపించాడు.

ఇంతలో మహా వచ్చి మరి కొన్ని సెలక్ట్ చేసింది.

అతనే వాటిని తొట్టెల్లో మట్టివేసి నాటాడు.

సుబ్బూ బిల్ పే చేసాక "నేను ట్రాలీలో పంపిస్తాను ఇంటికి. పదిహేనురోజుల కొకసారి మా మాలి వచ్చి మందులు వేసి సరిచేస్తాడు" అని చెప్పాడతను.

సుబ్బూ ఎడ్రస్ ఇచ్చాడు.

మహా మహదానందపడిపోయి "థాంక్యూ సుబ్బూ, థాంక్ యూ" అంది షేక్ హాండ్ ఇస్తూ.

సుబ్బూ మహా కళ్ళలో ఆనందం చూసి నవ్వుకున్నాడు.

ఇద్దరూ ఇంటికి తిరిగిరాగానే గుమ్మంలో కూర్చున్న పాపాయమ్మ అడిగింది "ఏటా ఎక్కడికెల్లేరూ?" అంటూ.

"అలా బృందావనానికి ఎల్లొచ్చేవే మామ్మా" అన్నాడు సుబ్బూ మెట్లెక్కుతూ.

పాపాయమ్మ మహా వైపు చూసింది ఆరాగా.

"అవును మామ్మా.. నిజంగా. ఎన్ని చెట్లు.. ఎన్ని పూలు. ఎంత బాగుందో. నువ్వెప్పుడన్నా చూశావా?" అంది.

పాపాయమ్మ అర్ధంకాక చిరాగ్గా బుర్ర గోక్కుంది.

అంతలోనే ట్రాలీ గుమ్మంలో ఆగింది.

మాలి మొక్కలు దించుతుంటే వాటిని చూసి అప్పుడర్ధమైంది పాపాయమ్మకి.

"ఓసి మీరెల్లింది కడియానికా? మరామాట చెప్పక బుందావనాలూ... నందనఅనాలు అంటే నాకేంటి తెలుస్తది" అంది.

విరగబడి పూసిన పూలతో ఒరిగిపోయిన పూల తొట్టెలు పైకెళ్తుంటే రామక్రిష్ణ తొంగి చూసి "ఏటింక, పైన సూటింగులూ, డూయట్లూనా?" అన్నాడు వెటకారంగా.

పాపాయమ్మ చేతిలో వున్న దువ్వెనతో రామక్రిష్ణ కాలిమీద కొట్టి "ఆ వాగుడు మాను. ఇన్నాడంటే ఇప్పుడిక్కడే మొదలయ్యేది పయిటింగ్ సీను." అంది కోపంగా.

"అది సరేగాని నేను తెచ్చిన బియ్యం రోజు రోజు తగ్గిపోతున్నాయి. మీరు నా బియ్యం దోసెలకి పోసేసుకుంటున్నారా?" అని సర్రున వచ్చి కోపంగా అడిగింది రామక్రిష్ణ భార్య లత.

"అమ్మ నీ జిమ్మడిపోనో! నేను తెల్ల కాడ్డుమీద తెచ్చుకున్న బియ్యం వాడుకుంటున్నా. నీ బియ్యం నేనెందుకు ముట్టుకుంటా! ఆసికాలాడతన్నావా నువ్వు" అంటూ రెచ్చిపోయింది పాపాయమ్మ.

"ఊరికే మాటలు తూలకండి. మీరు తియ్యకపోతే బియ్యం ఏవయిపోతాయి? ఇంకెవరికి కావాలి?" అంది లత అంతకంటే తీవ్రంగా.

పాపాయమ్మ అరికాలి మంట నెత్తికెక్కింది.

లేచి నిలబడి వున్న నాలుగుపాయలు ముడి చుట్టుకుంది.

కొంగు గట్టిగా దోపి "ఏటి, నీ కొంపలో పడి నాలుగు మెతుకులు తింటున్నానని దొంగతనాలు కడతావా? ఆడికి పనిలేదని. నేను కట్టపడి దోసిలేసి పాతికా పరకా యిస్తానే వున్నాను. అయినా సుప్పనాతి మాటలాడి సిరాకు తెప్పించేవో రోకలి బండతో బాది పెద్ద జైలు కెల్లిపోతాను. ఏటనుకుంటున్నావో.. ఏంటో!" అంటూ దాదాపు నాట్యమే చేసింది.

అప్పుడే ఆ చోద్యం చూద్దామని నాలుగు పోర్షను వాళ్ళూ గుమ్మాల్లో చేరారు.

లత కొంచెం వెనక్కి తగ్గింది.

కారణం పాపాయమ్మకి భయపడికాదు.

ఆమెకి పరువు కావాలి. అక్కడున్న పోర్షన్లలో చదువుకున్నదీ, ఉద్యోగం చేస్తున్నదీ తనేనని - తనకొక ప్రత్యేక మర్యాదా వుండాలన్నది ఆమె భావన.

అందుకే గొంతు పెంచదు వీలయినంతవరకు.

"మీరు అరచినంత మాత్రాన నిజం అబద్ధమయిపోదు. బియ్యం కాజేస్తున్నది మీరే. ఆ దొంగని పట్టుకుని తీరతాను" అని పాపాయమ్మకి వినిపించేలా అని లోపలికెళ్ళిపోయింది.

ఆ మాట విని పాపాయమ్మకి బి.పి పెరిగిపోయింది.

వెంటనే ఆమె దృష్టి మెల్లిగా జారుకుంటున్న రామ్మక్రిష్ణ మీద పడింది. కోపంతో గుమ్మం మూలున్న చీపురుకట్ట రామ్మక్రిష్ణ మీదకి విసిరేసి "ఎదవకానా నువ్వు పనీపాటా లేకుండా పడి తినబట్టికాదూ అదిన్ని మాటలంటందీ ఏవన్నా పౌరుసవుందరా వంట్లో" అంటూ చిందులేసింది.

"ఏటే, యిద్దరూ కలిసి నామీదడతన్నారూ.. నువ్వు తియ్యకపోతే బియ్యెవేవయిపోతాయీ? అది తెచ్చి అదే దొంగతనం సేస్తదా?" అన్నాడు రామ్మక్రిష్ణ బయటకెళ్ళిపోతూ.

కొడుకు మాట వినగానే పాపాయమ్మ కోపం ఏడుపుగా మారిపోయి గుమ్మంలో కూలబడిపోయింది.

ఎంతమాటన్నావురా ఎదవకానా... నా మొగుడే వుంటే ఇంతింత మాటలనేవారా? ఒక్కముక్క సదువుకోకుండా ఏబ్రాసెదవలా తిరుగుతుంటే ఆ పనీ ఈ పనీ జేసి ఎద్దులా పోసించి వుంకో దున్నపోతును తెచ్చి పెళ్ళిచేసాను. సివరికి నాకు దొంగతనం కడతారా? మీ కళ్ళూ కాళ్ళూ వూడిపోనూ ఉండండి. నేనింక సచ్చిపోతా! ఇంతమాటన్నాకా నే బతకను. గోదాట్లో దూకేస్తా" అంటూ మళ్ళీ రయ్యిన లేచి వీధివేపు పరిగెట్టింది.

ఆ గొడవకి అమ్మాజీ పరిగెత్తుకొచ్చి పాపాయమ్మని గట్టిగా పట్టుకుని "ఏటా మాటలు, మామ్మా గోదారి తేరగా దొరికింది మాటిమాటికి దూకెయ్యడానికి. పద లోపలికి" అంది మందలిస్తున్నట్లుగా.

"నన్నట్టుకోకు. నేనింక దానిసేతి కూడు తినను. నన్నొదులు" అంటూ గింజుకుంది పాపాయమ్మ.

"పోనీ నా యింట్లోకి రా. కాసేపుంటే కోపాలు తగ్గుతాయి" అంది అమ్మాజీ పాపాయమ్మ గడ్డం పుచ్చుకుని.

"చూశారా ఆవిడ ఫార్సు. నేన్నది చిన్నమాట. ఆవిడెంత డాన్సు చేస్తున్నదో" అంది లత వచ్చి అమ్మాజీతో.

"సిన్నమాట సిన్నమాటా! దొంగతనం కట్టి సతాసారిలా మాట్లాడతంది. తేలులా సటుక్కున కుట్టేసి నేను డాన్సు కడతన్నానంట" అని రొప్పింది పాపాయమ్మ.

"ఏంటి గొడవ, ఏమయ్యింది?"

సుబ్బు గొంతు విని చటుక్కున అందరూ తలలు లోపలికి లాక్కున్నారు.

"ఏం లేదులే అన్నా ఏదో ఇంటి గొడవ" అంది. అమ్మాజీ పై మెట్టుమీద నిలబడ్డ సుబ్బూని చూస్తూ.

"ఆవిడ పెద్దావిడ. బి.పి వుంది. ఎందుకావిణ్ణి బాధించడం?" అన్నాడు సుబ్బూ కోపంగా.

పాపాయమ్మ గడప మీద కూర్చుని వెక్కెక్కి ఏడుస్తోంది ముక్కు చీదుతూ.

"మామ్మా నీకే చెప్పేది. ఏంటి చిన్నపిల్లననుకుంటున్నావా? ఆ ఏడుపేంటి? ఏ పక్షవాతమన్నా వస్తే ఎవరూ మొహం చూడరు. అన్నం తిని పడుకో. ఆవిడకి అన్నం పెట్టండి" అని లోపలికెళ్ళాడు సుబ్బూ.

"అవును లతొదినా మామ్మ దొంగతనాలు చెయ్యదు. నిజవేంటో తెలుస్తాది నిదానంగా. మామ్మకి అన్నం పెట్టు అంది లతతో. సుబ్బూ గొంతు వింటేనే భయం లతకి.

ఆ దెబ్బకి మాట్లాడకుండా కంచంలో అన్నం పెట్టుకుని తెచ్చి అమ్మాజీ కిచ్చి వెళ్ళిపోయింది లత.

నేను తిననని మొరాయించిన పాపాయమ్మని బుజ్జగించి అన్నం తినిపించింది అమ్మాజీ ఎలానో.

తెలతెలవారుతుందన్న సంకేతంగా పక్షుల అరుపులు విని ఏదో గుర్తొచ్చిన దానిలా గబగబా లేచి టెర్రస్ మీదకి పరిగెత్తుకెళ్ళింది మహా.

తొలి సూర్యకిరణాల్లో టెర్రస్ మీద అమర్చిన మొక్కలన్నీ తళతళా మెరుస్తున్నాయి. పూలుగాలికి సయ్యాటలాడుతున్నాయి. గుత్తులు గుత్తులుగా గులాబీలు, రంగురంగుల మందారాలు, హైబ్రీడ్ బంతి, చామంతి పూలతో తోటంతా మెరుస్తుంటే పరవశంగా రెండు ఫైబర్ కుర్చీలు అక్కడ వేసి గబగబా 'సుబ్బూ, సుబ్బూ' అని కుదిపిలేపింది.

సుబ్బూ చిరాగ్గా కళ్ళు తెరచి "ఏవయ్యింది?" అన్నాడు.

"నువ్వొక సారి రమ్మంటే" అంటూ కంగారు పెట్టింది మహా.

సుబ్బూ కళ్ళు తెరచి బద్ధకంగానే లేచి మహాని అనుసరించాడు.

సుబ్బూని కుర్చీలో కూర్చోబెట్టి "చూడు పూలెంత అందంగా వున్నాయో! టెర్రస్ ఎంతందంగా వుందో కదా!" అంది మహా.

సుబ్బూ చుట్టూ చూశాడు. టెర్రస్ నిజంగానే చాలా అందంగా వుంది. మొక్కలతో. రకరకాల రంగుల పూలు రమణీయంగా మెరిసిపోతున్నాయి. దూరంగా నిశ్చల చిత్రంలా కనిపిస్తూ ప్రవహిస్తున్న గోదావరి.

"అవును అయితే ఏం చెయ్యాలిప్పుడు బంగారంలాంటి నిద్ర చెడగొట్టేసావ్"

"ఎప్పుడూ పోయే నిద్రే మొద్దూ! ఇంతందమెప్పుడయినా చూశావా?" అంది మహా.

సుబ్బూ ఆమె వైపు చిత్రంగా చూశాడు.

సంతోషంగా వున్నప్పుడు నోరు జారుతుంటుంది మహా.

"అద్సరే. ఎప్పుడూ ఈ షోకులేనా.. ఏదో ఇంజనీరింగ్ చేసేనన్నావుకదా.. ఉద్యోగం చెయ్యకూడదూ! కాలక్షేపంగా వుంటుంది" అన్నాడు సుబ్బూ.

బదులుగా సుబ్బూవైపదోలా చూసింది.

"నేనేమన్నా తప్పుగా మాట్లాడేనా?"

తల అడ్డంగా వూపింది మహా.

"మరి?"

మహా తలదించుకుని "డిగ్రీ పూర్తి చెయ్యలేదు" అంది గొణిగినట్లుగా

"ఏం?"

మళ్ళీ మౌనం వహించింది మహా.

"నీ లౌ ఎఫైర్‌లో పడి వదిలేసావా?"

"ఏంకాదు"

"సర్లే. నువ్వెందుకొదిలేస్తే నాకేంటిగాని. ఇప్పుడయినా పూర్తిచెయ్యొచ్చేమో కదా" అన్నాడు సుబ్బు.

సరిగ్గా అప్పుడే అమ్మాజీ వచ్చింది కాఫీ కలపడానికి.

"గుడ్‌మార్నింగన్నా.. అప్పుడే లేచిపోయావేంటీరోజు" అని నవ్వుతూ.

"ఇదిగో ఈ మహాతల్లి లేపేసింది కొంపంటుకున్నట్లు. తీరా చూస్తే ఈ మొక్కలు చూడటానికంట" అన్నాడు సుబ్బు వెటకారంగా.

అమ్మాజీ కళ్ళు మెరిసాయి మొక్కలు చూసి.

"అబ్బా.. నిజంగానే ఎంతబాగున్నాయో అన్నా. ఇంటికందం వచ్చేసింది" అంది ఆనందంగా.

"సర్లే ముందెళ్ళి కాఫీ కలుపు" అంటూ బాత్రూం వైపు వెళ్ళాడు సుబ్బు.

అమ్మాజీ వంటగదిలో కెళ్ళింది. పైభాగంలో కొచ్చిందగ్గర్నుండి అమ్మాజీయే వచ్చి ఫిల్టరేసి కాఫీ పెడుతుంది.

సుబ్బూ వచ్చేసరికి కాఫీ రెడీ చేసింది.

ముగ్గురూ కూర్చుని కాఫీ తాగుతుంటే "చదువెలాగూ లేదు వంటన్నా నేర్చుకో" అన్నాడు సుబ్బూ మహా వైపు చూస్తూ.

"ఛ! పాపగారేం వంట చేస్తారన్నా. నేనున్నాగా ఎంతసేపు చేస్తా" అంది అమ్మాజీ.

"చదువు పూర్తిచేయమనే చెబుతున్నా" అంటూ క్రీగంట మహా వైపు చూశాడు సుబ్బు.

"కుదరదన్నాను కదా!" మొండిగా జవాబిచ్చింది మహా.

"అదే. ఎందుకని అడుగుతున్నా?"

"అదే.. ఎందుకని.. ఇంట్రస్టు లేదా?"

"అదేం కాదు. డీబార్ చేసారు."

సుబ్బూకి ఒక్కసారి పొలమారి కాఫీ బట్టలమీద పడింది.

"డీబారా.."

"డీబారంటే తెలుసా?" కళ్ళు తిప్పి అడిగింది మహా.

"తెలుసు. ఎందుకు?"

"ఎందుకంటే.. ఎందుకంటే.. కాపీ కొడుతూ దొరికిపోయా" కళ్ళు చికిలించి సిగ్గుపడింది మహా.

వెంటనే షాక్ తిన్నట్లు బిగుసుకుపోయాడు సుబ్బూ.

ఆవెంటనే అమాంతం కుర్చీలోంచి క్రింద కూలబడి "ఓరి దేవుడా.. నీకీ కళలు కూడా వున్నాయా తల్లీ! అంత బాగా చదివేదానివా?" అన్నాడు తలకొట్టుకుంటూ.

అమ్మాజీకి కూడా కొంత అర్ధమయ్యింది.

ఆడపిల్ల అందులో కాపీ కొట్టడం. చాలా ఆశ్చర్యమనిపించింది అమ్మాజీకి.

"అదేం కాదు. నేను మెరిట్ స్టూడెంటుని" గోముగా చెప్పింది మహా.

"తల్లీ, కాస్త అర్ధమయ్యేట్లు చెప్పు"

"అంటే ఫ్రెండ్స్‌తో బెట్ వేశా. ఇన్విజిలేటర్‌కి దొరక్కుండా చేస్తానని. కానీ ఆ రాస్కెల్ వుంది చూశావా. అది నా చేత బెట్ వేయించి మళ్ళీ చిన్నగా ఇన్విజిలేటర్‌కి చెప్పేసింది. అందుకని దొరికిపోయా. లేకపోతేనా?"

సుబ్బా తలపట్టుకున్నాడు.

"మా మమ్మి మేనేజ్ చెయ్యగలదనుకో. కానీ డేడీ ఒప్పుకోలేదు. అందుకే చదువు మానేయాల్సొచ్చింది." అంది కాస్త బాధగా మహా.

"అవున్లే తల్లీ, మీలాంటి డబ్బున్న వాళ్ళకి చదువులెందుకులే" అంటూ అమ్మాజీ వైపు తిరిగి రాత్రి గొడవేంటి?" అనడిగాడు సుబ్బా.

"ఏవుందిలే అన్నా మామూలే. పాపం పాపాయమ్మకి అన్నీ కష్టాలే. ఆ రామకిష్టగాడు మామూలే. ఆ రామకిష్టగాడు పనీపాటా చెయ్యడు. ఆ లతొాదిన రోజూ యిన్ని బియ్యం అని తెచ్చి డబ్బాలో పోస్తుంది. అయ్యి తగ్గాయంట. పాపాయమ్మ మామ్మ దోసెలకి వాడేస్తుందని గొడవ. కానీ మామ్మ తెల్లకార్డు మీద బియ్యవే వాడతది. నేనేకదా పిండి రుబ్బేది నాకు తెలుసు." అంది అమ్మాజీ.

"రోజూ బియ్యం తెస్తుందా? అదేంటి?"

"ఏమో అన్నా... ఎందుకో మరి అలాగే రెండు మూడు కేజీలు తెస్తది."

సుబ్బా మహా వైపు తిరిగి "చూశావా, నిజమైన కష్టాలు యిలా వుంటాయి. మీరు వూహించుకున్న కష్టాలు అలా వుంటాయి. వీళ్ళంతా బీదవాళ్ళే. చితికిపోయిన వాళ్ళే. కానీ లేకివాళ్ళు కాదు. వీళ్ళ కష్టాలకి కారణం మగవాళ్ళు పనిచేయకుండా తాగితందనాలాడటం ఆడవారు ఆర్ధికంగా చిదికిపోయి రోడ్డున పడటం" అన్నాడు.

"నాకెందుకు చెబుతున్నావ్?" అంది కాస్త కోపంగా మహా.

"ఆలోచిస్తావని"

"మరి నువ్వు కూడా తాగుతున్నావుగా" అంది మహా సూటిగా.

మహా మాటకి తెల్లబోయినట్లు చూశాడామె వైపు.

అమ్మాజీ కూడా ఇబ్బందిగా యిద్దరివైపు చూసి "మళ్ళీ వస్తా అన్నా" అంటూ జారుకుంది అక్కడినుండి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments